ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

17. září 2009 *

Ve věci C-520/07 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 statutu Soudního dvora, podaný dne 21. listopadu 2007,

Komise Evropských společenství, zastoupená K. Grossem a B. Martenczukem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

účastnice řízení podávající kasační opravný prostředek (navrhovatelka),

přičemž další účastnicí řízení je:

MTU Friedrichshafen GmbH, zastoupená Th. Lübbigem a M. le Bellem, Rechtsanwälte,

žalobkyně v prvním stupni,

* Jednací jazyk: němčina.

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení P. Jann, předseda senátu, A. Tizzano (zpravodaj), A. Borg Barthet, E. Levits a J.-J. Kasel, soudci,

generální advokátka: V. Trstenjak,
vedoucí soudní kanceláře: R. Grass,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 19. února 2009,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem se Komise Evropských společenství domáhá toho, aby Soudní dvůr zrušil rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 12. září 2007, MTU Friedrichshafen v. Komise (T-196/02, Sb. rozh. s. II-2889, dále jen „napadený rozsudek“), kterým Soud zrušil čl. 3 odst. 2 rozhodnutí Komise 2002/898/ES ze dne 9. dubna 2002 o státní podpoře poskytnuté Německem ve prospěch společnosti SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH (Úř. věst. L 314, s. 75, dále jen „sporné rozhodnutí“) v rozsahu, v němž toto ustanovení nařizuje solidární odpovědnost k tíži společnosti MTU Friedrichshafen GmbH (dále jen „MTU“) ve výši 2,71 milionů eur.

Právní rámec

2 Podle článku 10 nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88 ES] (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339, dále jen „nařízení“):

„1. Pokud má Komise k dispozici informace týkající se údajné protiprávní podpory, přezkoumá je bezodkladně bez ohledu na jejich zdroj.

2. V případě nutnosti si Komise vyžádá informace od dotyčného členského státu. Ustanovení čl. 2 odst. 2 a čl. 5 odst. 1 a 2 se použijí přiměřeně.

3. Pokud navzdory upomínce podle čl. 5 odst. 2 dotyčný členský stát neposkytne požadované informace ve lhůtě předepsané Komisí nebo pokud poskytne neúplné informace, Komise si rozhodnutím vyžádá poskytnutí informací (dále jen ‚příkaz k poskytnutí informací‘). Rozhodnutí blíže určí, které informace jsou požadovány, a předepíše přiměřenou lhůtu, ve které mají být poskytnuty.“

3 Článek 13 odst. 1 nařízení uvádí:

„Přezkoumání možné protiprávní podpory je zakončeno přijetím rozhodnutí podle čl. 4 odst. 2, 3 nebo 4. V případě rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení je přezkoumání zakončeno přijetím rozhodnutí podle článku 7. Nesplní-li členský stát příkaz k poskytnutí informací, je rozhodnutí přijato na základě dostupných informací.“

4 Článek 14 odst. 1 nařízení stanoví:

„Je-li v případech protiprávní podpory přijato záporné rozhodnutí, Komise rozhodne, že dotyčný členský stát učiní všechna nezbytná opatření, aby příjemce podporu navrátil (dále jen ‚rozhodnutí o navrácení'). Komise nebude vyžadovat navrácení podpory, pokud by to bylo v rozporu s obecnými zásadami práva Společenství."

Skutečnosti předcházející sporu

5 Dopisem ze dne 9. dubna 1998 oznámily německé orgány Komisi několik finančních pomocí poskytnutých prostřednictvím Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben podniku SKL Motoren- und Systemtechnik GmbH (dále jen „SKL-M"), podniku činnému v odvětví výroby lodních motorů, v rámci jeho restrukturalizace.

6 V roce 1997 byl založen smluvní vztah mezi SKL-M a MTU, společností činnou v odvětví výroby vysoce výkonných dieselových motorů, s perspektivou odkoupení SKL-M ze strany MTU.

7 Konkrétně byly mezi těmito společnostmi dne 5. listopadu 1997 uzavřeny dvě dohody. První dohoda přiznala MTU předkupní právo na podíly SKL-M. Druhá dohoda, nazvaná „Wechselseitiger Lizenz- und Kooperationsvertag zwischen SKL-M und MTU" (dále jen „WLKV") a týkající se vytvoření společného podniku, stanovila způsoby jednak společného užívání stávajícího know-how oběma podniky, a jednak vývoje, výroby, jakož i prodeje dvou nových typů motorů.

8 Podle článku 5 posledně uvedené dohody byla dne 15. června 2000 MTU oprávněna užívat výhradním způsobem vůči třetím osobám know-how SKL-M uvedené touto dohodou, včetně práv průmyslového vlastnictví nebo přihlášek k zápisu takových práv, které existovaly k tomuto datu. Jako protihodnotu SKL-M obdržela částku 6,71 milionů DEM (3,43 milionů eur), určenou k pokrytí vynaložených nákladů na vývoj.

9 Dopisem ze dne 8. srpna 2000 informovala Komise německé orgány o svém rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení podle čl. 88 odst. 2 ES (Úř. věst. 2001, C 27, s. 5) a vyzvala zúčastněné strany k podání připomínek. Při této příležitosti se Komise rovněž dotázala německých orgánů, zda MTU využívala podpory poskytnuté SKL-M nebo zda by z nich mohla mít prospěch v budoucnu.

10 Dne 1. září 2000 bylo proti SKL-M zahájeno insolvenční řízení.

11 Vícero dopisy zaslanými v letech 2000 a 2001 sdělila Spolková republika Německo Komisi své připomínky k rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení.

12 Jelikož Komise nebyla s těmito odpověďmi spokojena, přikázala dopisem ze dne 19. září 2001 na základě článku 10 nařízení německým orgánům, aby jí poskytly informace nezbytné k posouzení slučitelnosti podpor poskytnutých SKL-M se společným trhem. V tomto dopise Komise zejména uvedla, že informace, které má k dispozici, jí neumožňují stanovit, zda část podpor poskytnutých SKL-M byla použita spíše v zájmu MTU než SKL-M, ani určit, zda MTU využila možnost uvedenou v WLKV umožňující jí získat know-how vytvořené SKL-M za cenu, která neodráží jeho současnou nebo stanovenou tržní hodnotu. Dne 9. listopadu 2001 Komise mimoto uvedla, že v případě absence těchto informací přijme konečné rozhodnutí na základě dostupných informací v souladu s čl. 13 odst. 1 nařízení.

13 Dopisy ze dne 23. ledna, 26. února a 11. března 2002 odpověděly německé orgány na tento příkaz. Dne 5. března 2002 rovněž Komisi předaly některé připomínky zaslané dne 1. října a 21. listopadu 2001 ze strany MTU Bundesanstalt für vereinigungsbedingte Sonderaufgaben ohledně užívání know-how SKL-M a ceny zaplacené SKL-M podle WLKV.

14 Dne 9. dubna 2002 přijala Komise sporné rozhodnutí, ve kterém jednak konstatovala, že podpory na restrukturalizaci vyplacené SLK-M neodpovídají podmínkám stanoveným v pokynech Společenství pro státní podpory na záchranu a restrukturalizaci podniků v nesnázích (Úř. věst. 1994, C 368, s. 12), a jednak usoudila, že Spolková republika Německo neposkytla dostatečné informace umožňující vyloučit, že MTU měla nepřímo prostřednictvím WLKV prospěch z podpor, které SKL-M získala během restrukturalizační fáze ke krytí svých ztrát.

15 V tomto ohledu Komise zejména konstatovala, že cena za postoupení know-how, kterou MTU zaplatila SKL-M, vypočítaná podle nákladů na vývoj odhadovaných v roce 1997, se ukázala být nižší o 5,30 milionů DEM, než byly skutečné náklady na vývoj vynaložené SKL-M.

16 Jelikož německé orgány neposkytly objektivní informace o skutečné nebo očekávatelné tržní hodnotě tohoto know-how, Komise konstatovala, že podpory na restrukturalizaci poskytnuté ve prospěch SKL-M by mohly sloužit alespoň k částečné kompenzaci ztrát způsobených vývojem know-how, které mohlo být užito více v zájmu MTU než SKL-M. Tento posledně uvedený podnik, kontrolovaný státem, tedy musel nést finanční riziko, které nebylo v souladu se zásadou investora jednajícího v tržním hospodářství. Podle bodu 86 odůvodnění sporného rozhodnutí se tedy převod know-how mohl rovnat převodu státních zdrojů v maximální výši 5,30 milionů DEM na MTU.

17 Komise tudíž došla k závěru, že státní podpory ve výši 67,017 milionů DEM (34,26 milionů eur) poskytnuté německými orgány SKL-M jsou neslučitelné se společným trhem a že z celkové částky, jejíž navrácení musí být německými orgány požadováno, musí být 5,30 milionů DEM (2,71 milionů eur) ze strany SKL-M a MTU vráceno společně a nerozdílně (čl. 3 odst. 2 sporného rozhodnutí).

18 Dne 28. června 2002 podala MTU k Soudu žalobu s cílem dosáhnout zrušení tohoto ustanovení sporného rozhodnutí.

Napadený rozsudek

19 Na podporu své žaloby na neplatnost MTU předložila dva žalobní důvody, přičemž první vycházel z nedostatků odůvodnění a nesprávných právních posouzení týkajících se existence podmínek zakládajících státní podporu v její prospěch a druhý z nesprávného použití čl. 13 odst. 1 nařízení, jakož i z porušení procesní záruky řádného a nestranného přezkoumání skutkových okolností.

20 Soud, který bez dalšího zkoumal druhý žalobní důvod, nejprve v bodech 39 až 45 napadeného rozsudku konstatoval, že Komise dodržela procesní požadavky stanovené v čl. 10 odst. 3 a v čl. 13 odst. 1 nařízení, aby mohla přijmout sporné rozhodnutí na základě dostupných informací.

21 V bodě 46 napadeného rozsudku však uvedl, že uvedený čl. 13 odst. 1 nařízení č. 659/1999 Komisi neumožňuje uložit, ani solidárně, danému podniku povinnost vrátit určitou část podpory, která byla prohlášena za neslučitelnou se společným trhem, pokud je převod státních zdrojů, které měl uvedený podnik získat, hypotetický.

22 Soud měl v bodě 48 napadeného rozsudku za to, že povinnost solidárního navrácení, uložená v čl. 3 odst. 2 sporného rozhodnutí, byla stanovena na základě předpokladů, které informace, jež Komise měla k dispozici, neumožňují ani potvrdit, ani vyvrátit. Zvláště v bodě 47 uvedeného rozsudku Soud uvedl, že se Komise v bodě odůvodnění 88 sporného rozhodnutí omezila na konstatování, že „dostupné informace neumožňují vyloučit", že MTU byla příjemcem převodu zdrojů ze strany SKL-M, při příležitosti získání know-how za podmínek považovaných za výhodné.

23 Soud se krom toho v bodě 50 napadeného rozsudku domníval, že uložení povinnosti solidárního navrácení části podpory k tíži daného podniku na základě čl. 13 odst. 1 nařízení není v žádném případě nezbytným následkem provádění řízení stanoveného Smlouvou o ES v oblasti státních podpor, „jelikož členský stát poskytující podporu, jejíž navrácení je nařízeno, má v každém případě povinnost požadovat její navrácení od skutečných příjemců pod kontrolou Komise, aniž by je bylo nezbytné výslovně zmiňovat v rozhodnutí o navrácení a, *a fortiori*, upřesňovat výši částek, které každý příjemce musí vrátit".

24 Ve světle těchto úvah a bez zkoumání prvního žalobního důvodu podaného na podporu žaloby, která mu byla předložena, Soud zrušil čl. 3 odst. 2 sporného rozhodnutí v rozsahu, v němž nařizuje MTU solidární navrácení části podpory poskytnuté SKL-M.

Návrhová žádání účastníků řízení

25 Svým kasačním opravným prostředkem Komise navrhuje, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek;

– vydal konečné rozhodnutí ve věci tím, že zamítne žalobu na neplatnost z důvodu, že je neopodstatněná;

– uložil MTU náhradu nákladů řízení vzniklých jak v rámci kasačního opravného prostředku, tak v řízení v prvním stupni.

26 MTU navrhuje, aby Soudní dvůr:

– prohlásil kasační opravný prostředek za nepřípustný;

– podpůrně zamítl kasační opravný prostředek jako neopodstatněný;

– uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

27 Na podporu svého kasačního opravného prostředku Komise předkládá dva důvody vycházející z nesprávných právních posouzení, kterých se Soud údajně dopustil při výkladu čl. 13 odst. 1 a čl. 14 odst. 1 nařízení.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

28 Svým prvním důvodem kasačního opravného prostředku Komise tvrdí, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení, když měl v bodech 46 až 51 napadeného rozsudku za to, že rozhodnutí přijaté na základě pouze dostupných informací, ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení, se nemůže týkat identifikace skutečného příjemce podpory, na němž musí být požadováno její vrácení.

29 Podle Komise takový výklad nemá žádnou oporu v nařízení a zvláště ve znění jeho čl. 13 odst. 1 a čl. 14 odst. 1.

30 Rozhodnutí o navrácení, kterého se týká posledně uvedený článek, totiž údajně tvoří nedílnou součást záporného rozhodnutí, které může být přijato na základě dostupných informací v případě protiprávních podpor.

31 Opačný výklad podaný Soudem by ostatně podle Komise měl škodlivé následky. Jednak by neumožňoval zajistit účinnost kontroly státních podpor Společenství, jejímž hlavním cílem, potvrzeným třetím bodem odůvodnění nařízení, je právě odstranit narušení hospodářské soutěže zapříčiněné protiprávní podporou, tím, že budou okamžitě navráceny protiprávně přijaté částky. Jednak by takový výklad měl za následek to, že by Komise byla zbavena většiny svých „nátlakových prostředků" v této oblasti, a hrozil by značným poškozením účinnosti postupů navracení protiprávních podpor tím, že by zvýhodňoval málo spolupracující členské státy.

32 Podle MTU je tento důvod nepřípustný, jelikož Komise vyvrací tvrzení, které Soud ve skutečnosti vůbec neformuloval.

33 MTU se domnívá, že vzhledem k tomu, že německé orgány pravidelně poskytovaly veškeré požadované informace, Komise v každém případě porušila procesní pravidla, která platí v rámci přijetí rozhodnutí na základě čl. 13 odst. 1 nařízení. Není tudíž nutné rozhodnout o podružné otázce, zda Komise v zásadě může své rozhodnutí o identifikaci příjemce podpory založit na dostupných informacích.

– Závěry Soudního dvora

34 Přímo je třeba konstatovat, že se tento důvod zakládá na nesprávném výkladu relevantních bodů napadeného rozsudku.

35 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, totiž z uvedených bodů nevyplývá, že by Soud obecně vyloučil, že by rozhodnutí založené na čl. 13 odst. 1 nařízení mohlo identifikovat

skutečného nebo skutečné příjemce dotčeného podpůrného opatření, a tudíž jim uložit povinnost navrácení.

36 Naopak v bodě 45 napadeného rozsudku Soud jasně uvedl zásadu, podle které „neposkytnul-li dotyčný členský stát Komisi informace, které mu nařídila sdělit, Komise může přijmout rozhodnutí určující neslučitelnost podpory na základě dostupných informací a případně dotyčnému členskému státu nařídit, aby zajistil navrácení podpory příjemcem podle článku 14 nařízení“.

37 Ve skutečnosti, jak vyplývá z bodů 46 až 51 napadeného rozsudku, pouze při zohlednění okolností vlastních projednávanému případu a zvláště skutečnosti, že část rozhodnutí Komise, na niž míří žaloba na neplatnost, podle Soudu spočívá na pouhých hypotézách, Soud v uvedeném bodě 51 došel k závěru, že v projednávané věci „se Komise nemohla platně opřít o čl. 13 odst. 1 nařízení […], aby napadeným rozhodnutím uložila MTU povinnost vrátit solidárně část podpory poskytnuté SKL-M“.

38 Za těchto podmínek musí být první důvod kasačního opravného prostředku zamítnut jako neopodstatněný.

K druhému důvodu kasačního opravného prostředku

– Argumentace účastníků řízení

39 Druhým důvodem kasačního opravného prostředku Komise tvrdí, že se Soud dopustil nesprávného právního posouzení, když neprávem předpokládal, že část sporného

rozhodnutí, na niž míří žaloba na neplatnost, je založena na pouhé hypotéze neodpovídající požadavkům použitelným na rozhodnutí přijatá na základě dostupných informací ve smyslu čl. 13 odst. 1 nařízení.

40 Komise jednak uvádí, že na rozdíl od toho, co tvrdí soud prvního stupně, není možné vyžadovat úplnou jistotu v rámci rozhodnutí přijatého na základě dostupných informací.

41 Článek 13 odst. 1 nařízení totiž výslovně Komisi pověřuje přijetím takového rozhodnutí, jestliže navzdory řádnému příkazu k poskytnutí informací neobdržela od vnitrostátních orgánů relevantní informace. V takové situaci je tudíž možné, že dostupné informace sice zůstanou neúplné a útržkovité, přesto však představují alespoň dostatečný základ pro odůvodnění domněnky Komise. Právě to ostatně vyplývá, *a contrario*, z judikatury, podle které se Komise může dovolávat útržkovitosti nebo neúplnosti dostupných informací pouze tehdy, jestliže zaslala žádost o informace dotčenému členskému státu, přičemž v tomto ohledu odkazuje na rozsudek ze dne 13. dubna 1994, Německo a Pleuger Worthington v. Komise (C-324/90 a C-342/90, Recueil, s. I-1173, bod 29).

42 Zároveň Komise Soudu vytýká, že označil za „pouhou hypotézu" informace, které měla k dispozici, třebaže informace, které jí umožnily mít za to, že část pomoci byla předána MTU, byly solidními informacemi, vycházejícími zejména ze stanoviska správce konkursní podstaty SKL-M, jak vyplývá z bodů odůvodnění 79 až 86 sporného rozhodnutí.

43 Podle MTU je tento druhý důvod nepřípustný, jelikož se omezuje částečně na zpochybnění skutkového posouzení učiněného Soudem a částečně na vyjádření obecných právních poznámek, které nemají žádnou přímou souvislost s projednávanou věcí.

44 Co se týče věci samé, MTU v podstatě tvrdí, že Soud měl správně za to, že jednak pouhé hypotézy nejsou dostatečným základem pro vydání příkazu k navrácení, a jednak se v projednávané věci Komise skutečně opřela o takové hypotézy, co se týče jak existence výhody pro MTU, tak její výše.

45 Podle MTU totiž Komise neměla žádnou spolehlivou informaci, která by jí umožňovala odůvodnit příkaz k navrácení vůči MTU. Ve skutečnosti se údajně opřela o hypotézu vyplývající z povrchního a částečného přezkumu informací, které měla k dispozici, mezi kterými ostatně figurovala podrobná vyjádření MTU, z nichž vyplývalo, že MTU nezískala žádnou výhodu, neboť všechna smluvní ustanovení sjednaná mezi ní a SKL-M byla uzavřena na základě tržních podmínek.

– Závěry Soudního dvora

46 Pokud jde zaprvé o přípustnost tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, vyplývá z čl. 225 odst. 1 ES a z čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora, že opravný prostředek je omezen na právní otázky a musí se zakládat na důvodech vycházejících z nepříslušnosti Soudu, nedostatků řízení před Soudem, které poškozují zájmy účastníka řízení podávajícího kasační opravný prostředek nebo porušení právních předpisů Společenství Soudem (viz v tomto smyslu zejména rozsudek ze dne 16. března 2000, Parlament v. Bieber, C-284/98 P, Recueil, s. I-1527, bod 30, jakož i usnesení ze dne 14. července 2005, Gouvras v. Komise, C-420/04 P, Sb. rozh. s. I-7251, bod 48, a ze dne 20. března 2007, Kallianos v. Komise, C-323/06 P, Sb. rozh. s. I-43, bod 10).

47 Na rozdíl od toho, co tvrdí MTU, neomezuje se tento důvod na zpochybnění posouzení skutkového stavu provedeného v prvním stupni, ale rovněž zpochybňuje výklad čl. 13 odst. 1 nařízení, který provedl Soud, co se týče podmínek upravujících přijetí rozhodnutí na základě dostupných informací ve smyslu tohoto ustanovení, podle

kterého rozhodnutí Komise založené na takové hypotéze, jakou Soud konstatoval v projednávané věci, nesplňuje uvedené podmínky. Takové zpochybnění se proto týká právní otázky.

48 Z toho vyplývá, že tento důvod je přípustný v rozsahu, v němž míří proti výkladu požadavků, kterým podléhá přijetí rozhodnutí na základě čl. 13 odst. 1 nařízení, ze strany Soudu.

49 Naproti tomu jsou nepřípustné argumenty Komise v rámci uvedeného důvodu, které směřují ke zpochybnění posouzení důkazů provedeného Soudem tím, že Soudu vytýkají, že nezohlednil některé informace uvedené ve sporném rozhodnutí.

50 Takové posouzení totiž nepodléhá přezkumu Soudního dvora, s výhradou případu zkreslení skutkového stavu a důkazů předložených soudu prvního stupně (viz v tomto smyslu zejména rozsudky ze dne 2. března 1994, Hilti v. Komise, C-53/92 P, Recueil, s. I-667, bod 42; ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 49, jakož i ze dne 23. března 2006, Mülhens v. OHIM, C-206/04 P, Sb. rozh. s. I-2717, bod 28), které v projednávané věci není Komisí prokázáno ani tvrzeno.

51 Co se zadruhé týče opodstatněnosti tohoto důvodu, je nejprve třeba uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, Soud nijak nevyžadoval, aby Komise měla úplnou jistotu pro přijetí rozhodnutí na základě čl. 13 odst. 1 nařízení.

52 Ze znění bodů 46 až 48 napadeného rozsudku totiž vyplývá, že Soud v žádném případě nevyžadoval takovou míru jistoty, nýbrž pouze uvedl, že sporné rozhodnutí bylo přijato

na základě pouhé hypotézy, nepotvrzené ani nevyvrácené informacemi, které měla k dispozici Komise, jež pouze konstatovala neexistenci poznatků umožňujících vyloučit, že MTU měla prospěch z převodu státních zdrojů.

53 Tímto postupem se Soud nedopustil žádného nesprávného právního posouzení.

54 Je zajisté pravda, že čl. 13 odst. 1 nařízení zakotvující konsolidovanou judikaturu (viz zvláště rozsudky ze dne 14. února 1990, Francie v. Komise, takzvaný „Boussac Saint-Frères", C-301/87, Recueil, s. I-307, bod 22; ze dne 21. března 1990, Belgie v. Komise, C-142/87, Recueil, s. I-959, bod 18, jakož i výše uvedený rozsudek Německo a Pleuger Worthington v. Komise, bod 26) pověřuje Komisi v případě, že konstatuje, že podpory byly stanoveny nebo změněny, aniž by byly oznámeny, přijmout rozhodnutí vyslovující se k jejich slučitelnosti nebo neslučitelnosti se společným trhem na základě dostupných informací, pokud se jedná o případ členského státu, který tím, že neplní svou povinnost spolupracovat, jí neposkytl informace, jež mu nařídila oznámit. Mimoto toto rozhodnutí případně může, za podmínek stanovených v článku 14 nařízení, vyžadovat vrácení již vyplacené částky podpory.

55 Jak však naznačuje rovněž generální advokátka v bodě 50 svého stanoviska, tato možnost, kterou Komise má, nemůže být vykládána tak, že Komisi zcela zbavuje povinnosti zakládat svá rozhodnutí na poznatcích majících určitou spolehlivost a soudržnost, které mohou podpořit závěry, ke kterým dochází.

56 V takovém případě, jaký je dán v projednávané věci, tak Komise přinejmenším má povinnost ujistit se o tom, že informace, které má k dispozici, byť neúplné a útržkovité, představují, jak ostatně uznala ve svém kasačním opravném prostředku, dostačující základ pro závěr, že podnik získal výhodu, jež zakládá státní podporu.

57 Takové úvahy platí tím spíše, když Komise nařídí, jak je tomu v projednávané věci, navrácení podpory od jejího příjemce, jelikož takové navrácení má za cíl právě odstranit narušení hospodářské soutěže zapříčiněné zjištěným soutěžním zvýhodněním a obnovit tak stav před vyplacením podpory (viz v tomto smyslu zejména rozsudky ze dne 8. května 2003, Itálie a SIM 2 Multimedia v. Komise, C-328/99 a C-399/00, Recueil, s. I-4035, bod 66, jakož i ze dne 29. dubna 2004, Německo v. Komise, C-277/00, Recueil, s. I- 3925, body 74 až 76).

58 Ze zásad připomenutých v předcházejících bodech tohoto rozsudku vyplývá, že se Komise nemůže domnívat, že podnik získal výhodu, jež zakládá státní podporu, tím, že se opře pouze o záporný předpoklad, založený na neexistenci informací umožňujících dojít k opačnému závěru, nejsou-li jiné poznatky, které mohou pozitivně prokázat existenci takové výhody.

59 Jak bylo připomenuto v bodě 52 tohoto rozsudku, právě ve světle skutečnosti, že sporné rozhodnutí spočívá na takovém předpokladu, měl Soud za to, že toto rozhodnutí nemůže být platně založeno na čl. 13 odst. 1 nařízení.

60 Vzhledem k výše uvedenému je třeba druhý důvod zamítnout jakožto zčásti nepřípustný a zčásti neopodstatněný.

61 Vzhledem k tomu, že žádnému z obou důvodů předložených Komisí na podporu jejího kasačního opravného prostředku nelze vyhovět, musí být kasační opravný prostředek zamítnut v plném rozsahu.

K nákladům řízení

62 Podle čl. 122 prvního pododstavce jednacího řádu rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný.

63 Podle čl. 69 odst. 2 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě článku 118 téhož jednacího řádu, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval.

64 Vzhledem k tomu, že MTU náhradu nákladů řízení od Komise požadovala a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení v tomto stupni.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Komisi Evropských společenství se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.